

Gyülekezeti nagytábor

„Emlékezzél meg az egész útról, melyen hordozott téged az Úr.”

5MÓZ 8,2

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Az emlékezés és felejtés áldásai

„Emlékezzél meg az egész útról, melyen hordozott téged az Úr.” (5Móz 8,2)

Idei többgenerációs táborunk különlegessége, hogy 30. alkalommal voltunk így együtt, élet- és asztalközösségben, hitben és szeretetben egy héten át. 2026. július 6–12. között egy régi-új helyszínen, Bükkszéken táboroztunk, ahol összesen 291-en fordultak meg. Délelőttönként 21 csoportban zajlottak beszélgetések és gyermekfoglalkozások. Az 1943-as születésű gyülekezeti tagtól a fél éves kisbabáig mindenféle korosztály képviseltette magát, átlagéletkorunk 35,8 év volt.

A hét folyamán beszélgettünk az emlékezésünk és felejtésünk személyiségformáló hatásáról, emlékezetes istenélményeinkről, a memóriánk működéséről, a rólam megemlékező és értem feledékeny Istenről, valamint a

gyülekezetről mint emlékező közösségről. Esti áhítatainkon történeti zsoltárok üzenetei kísérték a hét folyamán. Tizenegy főt köszöntöttünk csoporral a tizedik táborozásuk alkalmaiból, hatan kaptak kancsót a huszadik táborukra, és cseréptállal leptük meg azt a nyolc gyülekezeti tagot, akik a harminc tábor egyikét sem hagyták ki.

A hét hozzávetőlegesen 14,5 millió forintba került. Hálásan köszönjük gyülekezeti tagjaink céladományait, a Nagyerdei Egyházközségért Alapítvány támogatását, a természetbeni felajánlásokat és minden szolgáló testvér áldozatos munkáját.

Istené legyen a dicsőség harmincadszor is bőségesen adott áldásaiért!

Németh Áron

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11, 28) Ennek az igének a gondolatával érkeztem a gyülekezeti táborba, ahol már nagy volt a nyüzsgés. Minden érkező felnőtt a kicsikkel együtt kereste a szálláshelyét. Nostalgikus élmény kerített hatalmába, hogy sok év után ismét a hegyen, csodálatos panorámával kaptunk helyet a gyülekezeti tábornak. Itt közelebb éreztem magam Istenhez. Sátoraljaújhelyre gondoltam, bár azért nem volt ugyanaz.

A csoportunk tagjaival többnyire már ismertük egymást a gyülekezetből vagy a bibliakörökből, de volt, akikkel most találkoztunk először. A hét vezérigéje: „Emlékezz meg az egész útról, melyen hordozott téged az Úr.” (5Móz 8, 2) Sokunkban fájó és megrázó emlékeket idézett fel, melyeket teljes nyíltsággal, őszinte szívvel osztottunk meg egymással. A szerda esti áhitaton csoportunk több tagja vállalta, hogy bizonyoságot tesz a gyülekezet előtt az élete során megtapasztalt vagy átélt eseményekről (stroke, baleset és az ezzel

kapcsolatban kapott meghatározó ige). A bizonyoságtételek Isten kegyelmes szeretetét igazolták Jézus Krisztus által, melyeket hálaadás és köszönet követett a bizonyoságtévők mindegyikének esetében, hogy életük megtartott. Meggyőződésem, hogy ezek a bizonyoságtételek sokakat szíven találtak a táborozók közül. Ezt bizonyítják a személyes visszajelzések az idős és fiatalabb testvérektől is.

Ide valóban a hétköznapi terheket letenni jövőnk, és lelki feltöltődésért egymás tapasztalatai és lelkészeink, csoportvezetőink igemagyarázatai alapján. Kis időre elfelejteni a világ zaját!

Köszönöm Beának a csoport nevében is az őszinte, közvetlen beszélgetések vezetését, a napi igéket, és a csoport minden tagjának köszönöm az őszinte megnyilvánulásokat.

Kevés volt az egy hét, mert még sok mondanivaló lett volna! Talán jövőre, Isten segítségével, folytatjuk.

Rácz Mihályné Éva, 20. csoport

Első alkalommal többgenerációs táborban 2000-ben voltam, éppen itt, Bükkszéken. Semmi tábori tapasztalat korábban, csak végre valahára mehettem, és vittem magammal Dudut, azaz Udvardi Tamást, aki akkor hittanos tanítványom volt. Utána ő még nyolcszor jött velem a táborba.

Idén a táborra hangolódva próbáltam emlékezni, és tudtam mérni felejtésem mértékét is. Elővettem a 2000-es Szivárványt. Kerestem az ismerős arcokat. Találtam! Közülük voltak, aki tálat is kaptak a mostani Táborgyertya alkalmán az idén harminc éves hűséges elköteleződésükért. De olyan is volt, aki ma már más gyülekezethez tartozhat. Ilyen Soltész Dávid, aki akkor a csoportom egyik tagja volt. Kerestem a számítógépemben is azt az „évjáratot”. Persze, az akkor

még menőnek tartott gépem ma már többszörösen elavultnak számít, kicsi memóriájával, floppyjával. Nem tudtam archiválni. Felejt az informatika, csak másképpen, mint az ember.

Idén a középhittanosokkal voltam. Próbáltam tudatosítani bennük, hogy ők is járhatnak úgy, mint én. Felejtünk! Ezért nagy hangsúlyt fektettem a füzetre, amiben nemcsak képekben, hanem aranymondásokkal is feljegyeztük Sámson életét. Hiába volt születése mennyei dimenzióban, nem tudott emlékezni, és így tanulni sem a saját hibáiból. Ez eszköz volt arra, hogy meg tudja menteni Izráel népét a filiszteusok karmaiból, húsz éven át tartó sajátos bíraskodásával.

Kristófné Máthé Ildikó, Középhittan

A Nagy hittan tíz fővel és jókedvvel kezdte meg a táborát. Nem volt mindig teljes a létszám, de a kedv felhőtlen volt. Az első napon jobban megismertük egymást, beszélgettünk, füzetet dekoráltunk. Sokat nevtünk és viccelődtünk, de közben odafigyeltünk Anikó nénire, és szorgalmasan leírtuk, amit diktált nekünk. Szerintem egy összetartó és befogadó közösség voltunk, bár egy kicsit zajosak. Nagyon élveztük a programokat! A focit, a kézműveskedést és a túrákat is. Az én személyes kedvenc emlékeim azok, amikor a barátnőimmel a Teaházban voltunk.

Mint általában, úgy most is elég későn kezdtünk el készülni a Táborgyertyára. De az utolsó pillanatban összeraktuk a műsort, és tök jól teljesítettünk. A kalácstörésnél még egy kicsit beszélgettünk és gumicukrot ettünk. Az utolsó napon visszaemlékeztünk a táborra, és Anikó nénitől kaptunk egy-egy személyre szóló ígét. Ezután elbúcsúztunk egymástól és a leendő ifisektől. Összefoglalva: az ételt és a szállást leszámítva ez egy nagyon emlékezetes tábor volt. Remélem, jövőre is ilyen áldásos lesz!

Károlyi Nóra, Nagy hittan

A konfirmációs alkalmak keretében volt lehetőségünk megismerni egymást, sajnos nem mindannyian, de mégis elég sokan tudtunk eljutni a gyülekezeti táborba. Számomra sokkal izgalmasabb volt a mostani tábor így ifisként, mint a korábbiak, ugyanakkor jó volt visszaemlékezni a barátnőimmel arra, hogy tavaly és az előző években is mennyi jópofa dolog történt velünk itt a táborban.

Ifisnek lenni olyan, mintha szabadabb lennél, mintha már te lennél a nagyobb és töled várják a kisebbek is a segítséget. Akiket pedig eddig nagy ifisként ismertünk és csodáltunk, „menőnek” tartottunk, közülük most már az ifivezetőink lettek ketten. Szuper, hogy szinte mindenben fordulhatunk Bálintékhoz, bármi baj adódik csapatunknál, ha egy pók kerül az ágy alá, már hívhatod is őket és majd megmentenek.

A konfis társak közül többen őszinte jó barátaim lettek, ezért kifejezetten várjuk az évközi ifis programokat, az újabb találkozásokat, beszélgetéseket, szórakozásokat. Hálás vagyok, hogy az Illés ifi tagja lehetek. Izgatottan várom a folytatást!

Gyimóthy Csenge, Illés ifi

Gyerekkoromban vasárnaponként jártunk a Bolyai úti templomba istentiszteletre, viszont megalakulásakor átmentünk az Úrréti Gyülekezetbe. Tavaly szeptemberben csatlakoztam a Filemon ifihez: ők meséltek erről a táborról, és hívtak, hogy tartsak velük majd én is. Ezelőtt akármilyen más gyülekezeti táborban voltam, a létszám mindig száz fő környékén volt, úgyhogy kicsit megilletődtem az itteni nagy tömegtől, de volt benne valami megnyugtató. A táborban közelebb tudtam kerülni Istenhez, főleg a közös tevékenységek és a túra alatt. A közös éneklések, melyek mindig új erővel töltöttek el, a közös filmnézések és szurkolások, melyeken feszült figyelemmel követtük a meccsek alakulását, és a kiscsoportos alkalmak, melyek a kialvatlanság ellenére is mindig visszahozták a

jókedvet. Amikor pedig a túralehetőségeket bejelentették, tudtam, hogy a leghosszabb útra fogok jelentkezni, mert szeretek minél több időt tölteni a természetben. Mindig, amikor egyedül el tudok csendesedni és szétnézni a tájon, vagy az állatok neszét hallgatni, úgy érzem, Isten ott van mellettem.

Holló Barnabás, Filemon ifi

Reggeli áhitat

A tábor hetét egy kavicsról kavicsra épülő útként élhettük meg. A játékoktól és a kreatív feladatoktól fokozatosan jutottunk el a személyesebb kérdésekig. Jó volt megtapasztalni, hogy a közös gondolkodás és az őszinte beszélgetések során mi is egyre közelebb kerültünk egymáshoz, önmagunkhoz és Teremtő Atyánkhoz.

A péntek délelőtt kiemelkedően él emlékeinkben. A faluba lesétálva, a patak, majd a kőkert mellett különösen közel került hozzánk annak felismerése, hogy Isten egészen

másképp „emlékezik”, mint mi: soha meg nem feledkezik rólunk, de irgalmában el tudja törölni még azt is, ami leginkább nyomaszt minket. Ez a gondolat az egész hét egyik fontos felismerésévé vált számunkra. A közös esti áhítatok pedig keretbe foglalták mindazt, amit napközben átéltünk. A sátor meghittsége és a gyülekezet közössége segített valóban megérkezni az Úr elé.

Hálások vagyunk ezért a hétért, egymásért, a formálódó közösségünkért és azért, hogy az Úr számtalan áldáson vezetett át bennünket egyik naptól a másikig. A 30 évtől egy 0 választott el minket, hiszen ifis csoportunknak a 3. volt az idei tábor, mégis hisszük, hogy még sok kerek évforduló vár ránk és gyülekezetünkre. SDG!

*Bede Enikő,
Gedeon-Haggeus ifi*

Hétfő reggel a családommal izgatottan indultunk útnak, hogy segíthessünk a tábori előkészületekben és a Teaházban. Alig vártam, hogy végre délután legyen, és megérkezzenek a buszok és a táborozó családok, velük együtt pedig az ifistársaim is. Mindannyian izgatottan vártuk, hogy mi mindent tartogat számunkra ez a hét! A csoportos beszélgetéseken mind el tudtunk mélyülni, így többet tanulhattunk Istenről és az idei témáról. Rengeteget szórakoztunk és nevettünk a délutáni programokon, illetve a Teaházban, a strandon és a túrán is. A tábor egyik fénypontja a péntek esti áhítat volt, az Első Lépés zenekar szolgálata, amely mindenki számára emlékezetessé vált. A Táborgyertyát is

mindannyian nagyon élveztek. Az előadások különösen jól sikerültek, az azokat követő ifis beszélgetés és a hagyomány szerinti pizzázás pedig idén sem maradhatott el. Hálás vagyok Istennek az Esztifíért, és a sok élményért, amit az idei tábor nyújtott nekünk!

Varga Dorka, Eszter ifi

A 2026-os bükkszéki táborban az Egyetemista Kör a korábbi Círus–Dániel és a Bertalan ifi tagjaiból állt össze. Így a hét kezdetén nem a megszokott kis közösségünk, hanem egy új csoport várt ránk, néhány egyetemistával kiegészülve. Csoportvezetőnk, Konrád Dani arra is figyelt, hogy a lelki feltöltődés mellett a hét végére összeszokott, jó közösséggé formálódjunk. A délelőtti kiscsoportokban az aznapi témák közös átgondolása mellett lehetőségünk volt kettesével félrevonulni irányított beszélgetésre és imádságra. Szombat délelőtt egy olyan feladat segítségével dolgoztuk fel a napi témát, amelynek során először megterveztük, hogy a csoport mely öt tagjával

és milyen sorrendben szeretnénk kettesével beszélgetni. A személyes elcsendesedések alkalmával olyan kérdések vezettek bennünket, mint mely igék, énekek és imádságok a legmeghatározóbbak számunkra, hogyan éljük meg hitünket a gyülekezeten belül és azon kívül, valamint kit látnánk a legszívesebben a táborban, hogy ő is átélhesse mindazt, amit ez a hét jelentett számunkra. Bár a hét gyorsan eltelt, az emlékei velünk maradnak, és a búcsú után már csak egy dolgunk maradt: türelmesen kivárni azt az 52 hetet, amíg újra együtt táborozhatunk.

Váradi Eliza Sára, Egyetemista kör

Éppen tíz évvel ezelőtt írtam cikket a Szivárvány újságba. Most pedig, egy évtizeddel később, emlékezni hívott minket az Úr.

A tábor „menetrendje” már ismerős volt, a helyszín számomra új. A hét folyamán megannyi Igén keresztül tekinthettünk vissza az eltelt időszakra, illetve az elmúlt táborokra: „Ne feledd el, mennyi jót tett veled...” (Zsolt 103); „Emlékezem az Úr tetteire...” (Zsolt 77); „Ha mások megfélekeznek is, én nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 42). Milyen felemelő tudni azt, hogy Istennek mindig a gondolataiban vagyunk! Jó volt erre újra rádöbbsenni, és közösen hálát adni az emlékeinkért, a gondviselésért, Isten örök szeretetéért. Hálaadás vagyunk a Szentléleknek is, aki „eszünkbe juttat” mindent, amit Jézus mondott.

Kerti Péter csoportjában a testvérekkel együtt emlékeztünk, és emlékeztettük magunkat és egymást, hogyan hordozott az Úr mindnyájunkat, mi mindent köszönhetünk Neki, és

egymásnak is, hiszen a gyülekezet megtartó ereje mindannyiunk számára nagyon fontos.

Szó volt Isten „feledékenységéről”, amely a megbocsátást hozza magával, és amiről mi, emberek hajlamosak vagyunk megfélekezni. Öröm tudni azt, hogy Ő mindig visszavár minket, és mindenkor a mi üdvösségünkön munkálkodik.

A reggeli felvezetések, de főként az esti áhítatok néha könnyekig megható témákkal szolgáltak. Tizedszer táborozóként a Táborgyertyán pedig végre én is átvehettem a csupromat. „Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete...” (Zsolt 136)

Bölcskeiné Szatmári Mónika, 18. csoport

Ott voltam a kezdet előtt és a vég után. Az előtáborban is segédkeztem, továbbá vasárnap délután az elpakolásnál is megtaláltam a helyem. A hét folyamán hallottuk a tábor szervezésének az előzményeit és a helyszín körülményeit. Nem voltak biztatóak. Mindezen negatív dolgok ellenére fantasztikus tábor tudhattunk magunkénak. Az időjárás nagyban kedvezett számunkra. Az alkalom témája nagyon vonzóvá tette a csoportos beszélgetéseket. A délutáni programok jól el voltak találva. Mindenki tudott választani számára vonzó időtöltést. A vacsora utáni

áhitatok Istenhez közeleiek voltak. Láttam, ahogyan ez a nagy közösség összetart, miként mindenki kiveszi a részét abban, hogy egymást segítjük a különféle programokban, vagy az alkalmak alatti szolgálatban. A szombat esti Táborgyertyán pedig egy örömteli betekintést láthattunk mindarról, amit addig a hét folyamán kaptunk az Úrtól, és rajta keresztül egymástól. Jó érzés volt új embereket megismerni. Hálás vagyok, hogy együtt lehettem veletek!

Sztari János, Fiatal Felnőttek Köre

Mint minden évben, most is hatalmas izgalommal és várakozással készültünk a családdal a többgenerációs táborba. Ez az időszak mindig különleges pontja az évünknek, ahol kicsik és nagyok egyaránt feltöltődhetnek. Idén is csodálatos élmény volt meg tapasztalni a gyülekezetünk családias és befogadó szeretetét. Ebben a közösségben valóban mindenki megtalálta a maga helyét és önmagát. Míg a fiúk a barátaikkal bandáztak, és nagy izgalommal kutattak gyíkok, egerek, darazsak és más erdei élőlények után, addig a lányok vidám beszélgetések közepette fonták egymás haját, és mélyítették el barátságaikat.

A közös csoportos alkalmak során az emlékezés témakörét jártuk körbe. Lehetőségünk nyílt elcsendesedni, és közösen elgondolkodni életünk eddigi történésein, hálát adva a megélt pillanatokért. Az egyik feladat alkalmával személyesen a Zsoltárok könyve 46. fejezetének 11. versét kaptam útravalóként: „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” Ez az üzenet mélyen megérintett. Áldás lenne, ha ez az ige valóban be tudná tölteni a küldetését: az én személyes életemben, a családom körében, a gyülekezetünkben és az egész környező világunkban.

Károlyi Ádám, 13. csoport

Emlékszem, hogy az első tábori beszámolómat akkor írtam, amikor 2015-ben a 20. táborban lehetőségem volt bekapcsolódni a Nagyerdei Gyülekezet életébe. Akkor még első táborozóként és teljesen friss gyülekezeti tagként fogalmaztam meg gondolataimat. Emlékszem, hogy azóta mennyi közös élményben volt részem: istentiszteletek, táborok, ünnepek, keresztselők, temetések. Együtt megélt örömeim és nehézségek. Most pedig újra gyülekezetként emlékeztünk a 30. táborban a felvezetéseken és az áhítatokon. Minden nap emlékeztünk a közös évekre a 17. számú csoportban, ahol már szinte mindenki ismerős volt számomra is. Emlékeztünk kollektív módon

történelmi távlatokra és emlékeztünk egyénileg a saját életünkre. Aztán emlékeztünk arra is, hogy az emlékezés, a felejtés és a megbocsátás kéz a kézben jár. Emlékeztettük magunkat arra is, hogy Isten nélkül egyiket sem tudjuk jól csinálni. Ehhez kértük minden alkalommal a Mindenható kegyelmét és szeretetét. Ez a tábor is megmarad csodálatos emlékeknek, amely most is sokat adott, feltöltött és tanított, hiszen ezért megyünk évről évre. Az emlékek pedig gyűlnek, mint ahogy a csuprok, a korsók és a tálak is.

Gavallérné Németh Nóra, 17. csoport

2026-ban 291-en fordultak meg a gyülekezeti táborban

A most konfirmált fiatalok szüleiből alakult meg csoportunk az idei évben. Kissé félve engedjük el kamasz gyermekeink kezét első „szülőmentes” táborukra, de hála gondoskodó Istenünknek és a lelkes ifjvezetőknek, biztonságban, jó társaságban szerezhették meg első közös tábori élményeiket.

A csoportbeszélgetéseken megtapasztalhatom, hogy a tábori hét témája, az emlékezés, valamint az Isten–ember és szülő–tini kapcsolat párhuzamba állítása gyermekeink speciális élethelyzetében, saját identitáskeresésük nehézségeinek megoldásában is segítségünkre lehet. Merthogy vissza kell emlékeznünk arra, hogy a mi életünkben is voltak olyan pillanatok, időszakok, amikor mi is a dacos tinikhez hasonlóan lázadtunk Isten ellen: nem fogadtuk el akaratát, vagy bizonyos élethelyzetekben akár megkérdőjeleztük jóságát, hűségét. Ahogy Isten elhordozza kételyeinket, haragunkat, úgy kell nekünk is türelemmel

elviselnünk gyermekeink hangulatingadozásait, és emlékeznünk kell arra, hogy ahogyan Isten szeretete sem a teljesítményunktől vagy a magaviseletunktől függött soha, úgy a mi szülői szeretetünk sem a „jóság” és a szófogadás jutalma. „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.” (Zsolt 136,1)

Feketéné Kovács Kitti, 15. csoport

Még közeli, de már emlék a 30. gyülekezeti tábor számos kedves eseménye, sokszínű programja, hitmélyítő lelkisége és a csoportfoglalkozások meghitt légköre. Áldás, hogy ott lehettünk és emlékezhettünk, s egymás hite által gazdagodhattunk. Az esti áhítatokon az Úr jelenvalóságáról megható és megrendítő vallomásokban szóltak testvéreink. Az egyik ilyen alkalommal váratlanul hozzám fordult a kis unokám: „Mimi, te találkoztál már Istennel?!” Meglepett a kérdés, hiszen azt hittem, a „bogarászó”, örökmozgó gyermek nem is figyel az áhítatra, ahol első istenélményéről tett biznyságot egyik

testvérünk. Az őszinte vallomás a kicsit is Isten közelébe vonta, s a fenti kérdésre indította, engem pedig az Úrral való első és további találkozásokra emlékeztetett. A magánbeszélgetésekben, a csoportunkban, az imádságokban elhangzó, hitvalló biznyságtételek által váltak ezek a napok földi, de Istenhez közeli boldog, békés hétté. Ezért emlékezzünk hálával, és tegyünk biznyságot mindenkor a mi Urunkról, akinek hangját a gyermekek is megértik, s akinek „örökké tart szeretete” irántunk!

Baranyainé Szőke Ibolya, 19. csoport

Útban Bükkszékre felelevenedett bennem a két korábbi, 1999-es és 2000-es táborozásunk emléke.

Különös érzés fogott el, hogy vajon változott-e emlékem. Megérkezve jött a meglepetés, alig ismertem rá a táborra hirtelen. Az emlékemben élő, szinte kopár, meredek hegyoldalon,

szétszórtnak tűnő házak helyett szép, fákkal dúsan benőtt hegyoldalon megbúvó házak látványa fogadott. Egyszerre jelent meg bennem a felejtés és emlékezés áldása, mert újra előjött bennem az itteni táborozások emléke, de szebb formában láttam a valóságos képet. Élvezettel foglaltam el a kijelölt szállásunkat.

A táborozás minden napját örömmel élttem meg, a zenés énekléseket, foglalkozásokat, áhítatokat, a táborozókkal való együttélést. Kiemelném a csoportunk foglalkozásait. Tizenhatan dolgoztuk fel a Püski lelkész házaspárral, Lajos-sal és Juditkával a napi témákat. Együtt beszélgetve közelebb kerültünk egymáshoz és a Szentháromság Istenhez. A táborozás zárásához tartozó Táborgyertya élménye felemelő, de egyben szomorú is volt, mint korábban mindig: eljött a táborozás vége. De a két csoportvezetőnk vezette napi reggeli áhítatok és imaközösségek megerősítették a tábor emlékét, hogy az Úr közelsége áldássá lett most is, mint minden korábbi

táborozáskor. Éreztem, hogy ezt kell vigyem emlékül tovább életemben, az Úr áldásával.

Szabó István, 21. csoport

A tábori torna

Hatodik éve tartom reggelente a tornaórákat. Harminc perc frissítő, ébresztő torna. Jó hangulat, vidámság, csodálatos látkép, friss levegő, A zenei aláfestést köszönjük az Első Lépés zenekarnak, akik ma még csak kutyőről szolgáltatják a dicsőítő zenéjüket, de nem kizárt, hogy előbb-utóbb élőben is jelen lesznek reggelente. Amúgy valóban mindenféle generáció képviselteti magát. A legfiatalabb 8 éves, a legidősebb sem több 80-nál. De voltak, akik 18 körüliek lehettek, csak hogy ragaszkodhassak a 8-as

számhoz. Mert már hagyományosan megtisztelnek jelenlétükkel az ifisek is a búcsúestet követően. És évről évre mind nagyobb számban jönnek, és hozzák a fiatalos lendületet.

A tornán résztvevők brosstűre fűzött színes gyöngysort gyűjtenek, az alkalmak számának növekedésével arányosan. Így egész héten tudjuk reklámozni a lelki megújulás mellett a sport fontosságát is.

Kristófné Máthé Ildikó

Bölcsi

Vers helyett...

Éva néni rám parancsolt: írjak verset,
nincs mese.
Hogy van ihlet, vagy nincs ihlet, nem számít az
csöppet se.
Magam tehát összekaptam, megijedve
én nagyon.
Ha nem írok, bosszúja lesz: zsíroskenyér
tilalom.
Miről írjak? Törtem fejem, tán a ferde
terepről?
Mely vádlinkat izmosítja és kimerít
rettentőn?
Vagy a kiszáradt fenyőről, mely kertünkben
diszeleg?
Avagy a mély repedésről földön, falban,
szíveken?
Vagy netán a svédasztalról mit hiába
kerestünk?
Vagy esetleg a májkrémről, melyből Dunát
rekesztünk?
Vagy írjak göröngyös útról, melyet immár
megtettünk?

A táborban, az életben, és soha nem
feledtünk?
Vagy írjak a rizzsel teli sőtartóról? Sóborított
bőrünkről?
Majonézes csigáról vagy csigával telt
fürdőkről?
(Ja, bocsánat, az Felsőtárkány...)
Avagy tolvaj mókusokról, melyek sűrűn
cincognak?
Tizenéves formájukról, akik folyton
vihognak?
Úgy döntöttem, nem hajtom azt, ami nekem
nem megyen,
A baj épp az, hogy túl sok az ihlet ezen
a hegyen.
Idő persze percnyi sincsen, hogy én rímet
faragjak,
Így most elébe állok én a tábori
haragnak,
És azt mondom: írjon verset aki ráér
egészen,
Többiek meg érvék be e néhány sorral,
ezt kérem.
Írtam AI nélkül, kínban, szenvedve is,
Bükkszéken.

Szabó-Papdi Eszter, 16. csoport

HUMOR: ***Hogyan NE imádkozzunk?***

Kishittanosok imádságjelenete a Táborgyertyán

Sajnálom gyerekek, de szerintem ti, mindannyian tévedtek. Hát nem így kell imádkozni! Na, majd ÉN megmutatom, hogy kell ezt csinálni! Az a lényeg, hogy minél **SZEBBEN** fejezd ki magad!

Ó, Uram, köszönöm, hogy sokaknál sokkal több észet adtál **NEKEM**, és itt a táborban is ÉN vagyok a legokosabb!

Köszönöm, hogy **ENGEM** szeretsz a legjobban, és a legeslegjobb a **VELEM** való kapcsolatod, mert **NÁLAM** senki sem tud szebben imádkozni!

Köszönöm, hogy **OLYAN JÓ** keresztény vagyok, hogy az **ÉN** kérdéseimre mindig **AZONNAL** válaszolsz, csak felütöm a Bibliát, és máris **OTT A VÁLASZ** benne!

Köszönöm, Uram, hogy olyan **TÖKÉLETESNEK** teremtettél, hogy nem győzől elhalmozni az ajándékaiddal, mert az az igazság, hogy **MEGÉRDEMLEM**!

Biztosan emlékszel, hogy tegnap is **JÓSÁGOM JUTALMAKÉNT** 5000 forintot találtam a fürdőben, amiből 5 Magnumot tudtam venni a boltban.

Köszönöm, Uram, hogy **JÓSÁGOM ÉS KEDVESSÉGEM** felülmúlhatatlan, mindenkihez van egy kedves szavam, ha nem csak éjjel, de nappal is hagynak aludni!

Köszönöm, Uram, hogy mindez azért lehet, mert egész héten **BŐJTÖLTEM**! A finom krumpli helyett is csak azt a vacak Magnum jégkrémet ettem, pedig te tudod, Uram, hogy azt kifejezetten utálok!

Köszönöm, Uram, ennek a gyülekezeti tábornak minden áldását, hát, elsősorban **MAGAMNAK** köszönhetem, na jó, azért igazad van, egy kicsit neked is! Ámen.

Pesti Anita

Csoportvezetők

Mind a 30 táborban részt vevők

Tizedszer táborozók

20 éve táborozók

Vetélkedő – Tábor 30

Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor
Nagyerdei Református Egyházközség
Számlasszám: 11738008-20012917

Nyomda: Litográfia
Készült: 300 péld.
34. évfolyam 9. szám

www.refnagverdo.hu

